

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО НАЦЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 27079/04)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

16 октомври 2012 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

16/01/2013

На основание член 44 § 2 от Конвенцията настоящото решение е окончателно, но може да претърпи редакционни промени.

По делото Нацев срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Четвърто отделение),
заседаващ в състав:

Лех Гарлицки (Lech Garlicki), *председател*,
Давид Тор Бьоргвинсон (David Thór Björgvinsson),
Пейви Хирвеле (Päivi Hirvelä),
Георге Николау (George Nicolaou),
Леди Бианку (Ledi Bianku),
Здравка Калайджиева,
Небойша Вучинич (Nebojša Vučinić), *съдиш*,

и Лорънс Ърли (Lawrence Early), *секретар на Отделението*,
като взе предвид частичното решение от 2 декември 2008 г.,
след обсъждане в закрито заседание на 25 септември 2012 г.,
постанови следното решение, взето на посочената дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 27079/04) срещу Република България, подадена в Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от българския гражданин г-н Росен Христов Нацев („жалбоподателят“) на 20 юли 2004 г.

2. Българското правителство („Правителството“) е представено от своя агент, г-жа Р. Николова от Министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателят се жалва, в частност, от самото съществуване на Закона за специалните разузнавателни средства от 1997 г.

4. На 2 декември 2008 г. жалбата му бе обявена за частично недопустима, а оплакванията, основани на членове 8 и 13, бяха съобщени на Правителството. В съответствие с член 29 § 1 от Конвенцията в същото време бе решено жалбата да се разгледа по същество едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

5. На 1 февруари 2011 г. Съдът промени състава на отделенията си. Делото бе разпределено на измененото по този начин Четвърто отделение.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

6. Жалбоподателят е роден през 1955 г. и живее в София.

7. На 30 август 2004 г. той отправя запитване до касационна прокуратура дали по отношение на него са използвани специални разузнавателни средства, като например телефонно подслушване или други, и ако да, на какво основание.

8. С писмо от 27 септември 2004 г. прокурор от касационна прокуратура отговаря, че исканата информация е класифицирана и че не могат да му бъдат предоставени никакви сведения по този въпрос.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

9. Съответната информация от българската Конституция, от Закона за специалните разузнавателни средства от 21 октомври 1997 г., Закона за класифицираната информация от 2002 г., Наказателно-процесуалните кодекси от 1974 и 2005 г., практиката на Конституционния съд и на Върховния административен съд, както и от други източници е представена в решението на Съда по дело *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев срещу България (Association pour l'intégration européenne et les droits de l'homme et Ekimdjiev c. Bulgarie)*, № 62540/00, §§ 7 – 50, 28 юни 2007.

10. Редно е да се отбележи, че след решението *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горесцитирано, в Закона за специалните разузнавателни средства от 1997 г. са направени изменения и допълнения, влезли в сила от 27 декември 2008 г. Мотивите към предложението за изменение и допълнение на закона препращат към въпросното решение и необходимостта законът да бъде приведен в съответствие с изискванията на Конвенцията. Предвидено е създаването на Национално бюро за контрол на специалните разузнавателни средства, независим орган, чиито петима членове се избират от парламента и чиято роля е да осъществява контрол над службите, имащи право да използват такива средства, както и над съхраняването и унищожаването на информация, придобита с такива средства, и да защитава гражданите от незаконосъобразно използване на въпросните средства (нови членове 34б, алинея 1, 34в и 34г). Бюрото е замислено като постоянен орган, разполагащ със собствена администрация (нов член 34б, алинея 3). За изпълнение на дейностите си Бюрото може а) да изисква от компетентните органи информация за използването и прилагането на специални разузнавателни средства; б) да проверява редовността на водене на регистрите от органите; в) да има достъп до местата, където се съхраняват тези регистри или информацията, получена с помощта на специални разузнавателни средства; г) да дава задължителни указания за подобряване на използването и прилагането на специални разузнавателни средства, както и за съхраняването и унищожаването на придобитата чрез тях информация; и д) да сезира органите на прокуратурата и

ръководителите на компетентните органи за случаи на неправомерно използване и прилагане на специални разузнавателни средства, съответно съхраняване или унищожаване на придобитата чрез тях информация (нов член 34ж). Бюрото представя годишен доклад пред парламента (нов член 34б, алинея 5). То уведомява служебно гражданите, спрямо които е имало неправомерно следене, освен в случаите, когато това би създавало опасност за постигане на целите на следенето (член 34з). Решението за избиране на членове на Бюрото е взето от парламента на 30 май 2009 г. и е обнародвано в Държавен вестник на 5 юни 2009 г.

11. На 22 октомври 2009 г., преди още Бюрото да е започнало да функционира, парламентът изменя отново закона, като премахва Бюрото и го заменя със специална парламентарна комисия, имаща същите правомощия и задължения, с изключение на правомощието за даване на задължителни указания (точка г) от предходния параграф); тя може да прави само предложения за подобряване на работата (член 34ж след изменението от 2009 г.). Измененията и допълненията влизат в сила на 10 ноември 2009 г. Чрез промяна в правилника на парламента, влязла в сила на 19 декември 2009 г., въпросната комисия е създадена като нова подкомисия към Комисията по правни въпроси (нов член 24а, алинея 1 от правилника). Състои се от по един депутат от всяка парламентарна група и разполага със собствени вътрешни правила, одобрени от парламента (нов член 24а, алинея 2 от правилника). Вътрешните правила са приети на 11 февруари 2010 г. Комисията, чиито петима сегашни членове са избрани от парламента на 22 декември 2009 г., е подпомагана в работата си от 15 парламентарни експерти (член 24а, алинея 3 от правилника на парламента и член 14 от вътрешните правила на комисията). Комисията заседава на закрити заседания и при съблюдаване на правилата за работа с класифицирана информация минимум един път седмично (членове 9 и 13 от вътрешните правила за работа на комисията).

12. Съгласно изменения член 34з от закона от 1997 г. комисията е длъжна да уведомява служебно лицата, станали обект на тайно следене, освен в случаите, когато това би създавало опасност за постигане на целите на следенето, разкриване на оперативните способности или техническите средства, или би поставило в опасност живота или здравето на служителя под прикритие или на негови близки роднини или приятели.

13. От създаването си комисията е предала три годишни доклада: първият е представен през май 2010 г. и приет от парламента на 16 юни 2010 г., вторият е предаден през май 2011 г. и е приет от парламента на 18 май 2011 г., а третият е представен на 4 юли 2012 г. и предстои да бъде приет от парламента. В последния си доклад

комисията посочва, по-специално, че е получила определен брой индивидуални жалби и че е взела мерки за разглеждането им. Комисията е направила проверки в седем града и е посочила известен брой нередности, като например недостатъчно мотивирани искания за съдебно разрешение за тайно следене, неунищожаване в законовия срок на придобитата чрез такова следене информация и неотчитане пред съда, разрешил следенето. Комисията уточнява, че недоброто водене на регистрите затруднява работата по оценка на системата като цяло. Тя отбелязва също така, че само малък процент от исканията за съдебно разрешение за тайно следене са били отхвърлени. Общият брой направени искания през 2011 г. е бил 13 846. Само 116 са били отхвърлени, главно поради чисто технически причини. 7 881 лица са били обект на тайно следене. При 747 искания придобитата информация е била използвана в рамките на досъдебно производство. В доклада се посочва, че от анализа на наличната информация е видно, че властите не гледат на тайното следене като на крайно средство, а като на рутинен способ най-вече поради факта, че то е най-лесно за събиране на доказателства. От което следва, че е необходимо укрепване на действащото законодателство и съдебния контрол. В доклада са направени определен брой конкретни предложения в това отношение.

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНИТЕ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕНОВЕ 8 И 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

14. Жалбоподателят се жалва от самото съществуване на закон като този от 1997 г. за специалните разузнавателни средства, позволяващ във всеки един момент той да стане обект на мерки на следене, без да бъде предупреден от властите и без да разполага с възможност да разбере дали такива мерки са били прилагани спрямо него. Той добавя, че нито едно вътрешноправно средство не му дава възможност да поправи това и привежда членове 8 и 13 от Конвенцията, които гласят следното:

Член 8

„1. Всеки има право на неприкосновеност на личния (...) си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на

безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.“

Член 13

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в (...) Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.“

А. Становища на страните

15. Като се опира на изводите, до които Съдът е достигнал в решението *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горецитирано, жалбоподателят се счита жертва на нарушение по член 8, доколкото съгласно Закона за специалните разузнавателни средства от 1997 г. той е можел във всеки един момент да стане обект на мерки за следене без предупреждение. Той излага, от друга страна, че властите са отказали да го информират дали подобни мерки са били взимани спрямо него.

16. Той поддържа, че съответната нормативна уредба не е предлагала достатъчно гаранции срещу произволното използване на мерки за тайно следене. По-специално, в закона не са били определени обстоятелствата, при които въпросните средства могат да бъдат използвани, продължителността на неразрешено от съдия следене или съдбата на придобитата информация. Не са били предвидени никакъв контрол върху спазването на процедурите и никаква гаранция за осведомяване на засегнатите от следенето лица. Жалбоподателят заключава от това, че въпросната нормативна уредба не е притежавала качествата, изисквани от практиката на Съда в тази област.

17. Заинтересованото лице добавя, че твърденията му се отнасят към период, предшестваш направените през 2008 и 2009 г. изменения и допълнения към Закона за специалните разузнавателни средства от 1997 г., и че създаването на Национално бюро за контрол на специалните разузнавателни средства в края на 2008 г. за него не се явява ефективно правно средство, способно да отговори на оплакванията му. И наистина, въпросният орган не е бил компетентен да се произнася по случаи отпреди създаването си. Нещо повече, той все още не е бил започнал да функционира към момента на изпращането на бележките на жалбоподателя до Съда.

18. Правителството изтъква, че дори и в конкретния случай жалбоподателят да е понесъл намеса в личния си живот, тя е била оправдана от гледна точка на Конституцията от 1991 г. и е имала за цел защита на националната сигурност и предотвратяване на престъпления. Съгласно въпросния закон специалните разузнавателни средства е можело да се използват само в ограничени случаи. Нещо

повече, били са предвидени съдебно-процесуални гаранции срещу евентуален произвол. Правителството уточнява, че фактът, че законът не е предвиждал уведомяване на съответното лице е съответствал на принципите, заложи в практиката на Съда с решение *Клас и други срещу Германия (Klass et autres c. Allemagne)* (решение от 6 септември 1978, § 58, серия Ано 28).

19. От друга страна, Правителството счита, че жалбоподателят е разполагал, след направените през 2008 г. изменения и допълнения в закона, с ефективно средство за защита, а именно създаването на Национално бюро за контрол на специалните разузнавателни средства. Въпросното Бюро е било длъжно да уведомява служебно лицата, спрямо които са били използвани неправомерно специални разузнавателни средства. Жалбоподателят е можел да се обърне към този орган, за да потърси информация и защита, ако е смятал, че има неоправдана намеса в правата му.

20. И накрая, Правителството излага, че жалбоподателят не посочва обстоятелства от личното си или политическо минало, които биха навели на мисълта, че той може да е бил обект на тайно следене. Фактът, че прокуратурата е отказала да предостави исканата от заинтересованото лице информация не означава задължително, че последното е било жертва на незаконно следене.

21. Правителството счита, че въпросният закон не може да бъде разглеждан като нарушаващ баланса между преследваните от закона цели и зачитането на правата на жалбоподателя, попадащи под закрилата на членове 8 и 13 от Конвенцията.

Б. Преценката на Съда

1. Относно обхвата на прегледа в конкретния случай

22. Съдът отбелязва, че подобно на жалбоподателите по дело *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горещитирано, заинтересованото лице се жалва от самото съществуване на законодателство, допускащо мерки за тайно следене. Жалбата е подадена на 20 юли 2004 г., а бележките на страните са постъпили в Съда между април и октомври 2009 г. Съдът отбелязва, че оспорваният закон е бил неколккратно променян между декември 2008 и ноември 2009 г., вследствие по-специално на решението *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горещитирано. Съдът отбелязва в това отношение, че тъй като твърденията на жалбоподателя се отнасят до период доста по-ранен от този на законодателната реформа, а именно времето отпреди подаването на жалбата, той не се счита длъжен да анализира в конкретния случай дали последиците от реформата съответстват на

изискванията на членове 8 и 13 от Конвенцията. Следователно обхватът на прегледа, който може да направи Съдът, е ограничен в рамките на обстоятелствата, свързани с оплакванията на жалбоподателя отпреди 20 юли 2004 г. (вж. също: *Димитру Попеску срещу Румъния (Dumitru Popescu c. Roumanie)* (№ 2), № 71525/01, § 84 в началото, 26 април 2007, и *Калмановичи срещу Румъния (Calmanovici c. Roumanie)*, № 42250/02, § 125 в края, 1 юли 2008).

2. Относно оплакването, основано на член 8

23. Съдът отбелязва, че Правителството не оспорва качеството на жертва на жалбоподателя и че допуска вероятността последният да е бил обект на мерки за тайно следене. Ето защо Съдът счита, че жалбоподателят притежава качеството на жертва по смисъла на член 34 от Конвенцията.

24. Доколкото цитираното от Правителството създаване през 2008 г. на Национално бюро за контрол на специалните разузнавателни средства може да се разглежда като възражение за неизчерпване на правните средства за защита, Съдът отбелязва, че въпросът дали жалбоподателят е изчерпал вътрешноправните средства за защита във връзка с оплакването по член 8 е тясно свързан с основателността на оплакването по член 13 за липсата на подобни средства (*Калогеро Диана срещу Италия (Calogero Diana c. Italie)*, 15 ноември 1996, § 25, *Сборник с решения 1996-V, Киров срещу България (Kirov c. Bulgarie)*, № 5182/02, § 34, 22 май 2008, и *Горанова-Караенева срещу България (Goranova-Karaeneva c. Bulgarie)*, № 12739/05, § 41, 8 март 2011). Следователно е редно разглеждането на този въпрос да бъде обединено с анализа по същество на спазването на член 13.

25. Съдът констатира, от друга страна, че оплакването очевидно не е необосновано по смисъла на член 35 § 3 (а) от Конвенцията. Нещо повече, Съдът отбелязва, че то не среща никакво друго основание за недопустимост. Следователно е редно да бъде обявено за допустимо.

26. Съдът припомня по-нататък, че в цитираното дело *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев* е приложил постоянната си съдебна практика, според която законодателство, което разрешава тайно следене, се явява със самия факт на съществуването си намеса в защитените по член 8 права. След преглед на приложимите законодателство и вътрешно право, Съдът е заключил, че българският закон не предвижда достатъчно гаранции срещу риска от злоупотреба, присъщ на всяка система за следене. От друга страна, Съдът е констатирал, че българското право изрично забранява съобщаването на информация дали дадено лице е обект на тайно следене, или дали са били издадени нареждания за това, в резултат на което засегнатите разбират че са били следени само ако впоследствие станат обект на досъдебно производство на базата на сведения, придобити в рамките

на въпросното следене, или при изтичане на информация. Ето защо Съдът е заключил, че въпросната намеса не е била предвидена в закона, както изисква това член 8 § 2 (*Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горещитирано, §§ 9 – 94).

27. Тъй като в конкретния случай приложимото законодателство е същото, Съдът счита, че няма причина да се отклонява от предишните си изводи. Ето защо той приема, че жалбоподателят е понесъл намеса, която не е почивала на законна основа в съответствие с изискването на член 8 от Конвенцията, така че не е необходимо да се търси дали намесата е била обоснована от гледна точка на целите, изброени във втория параграф на тази разпоредба (пак там, § 93, както и останалите препратки, цитирани там).

28. Следователно налице е нарушение на член 8 от Конвенцията.

3. Относно оплакването, основано на член 13 във връзка с член 8

29. Жалбоподателят изтъква нарушение на член 13 във връзка с член 8, като претендира, че поради отказа да му бъде предоставена информация за евентуално приложени мерки за следене, той не е можел нито да подаде жалба, нито да потърси обезщетение за въпросния период.

30. Съдът констатира, че оплакването очевидно не е необосновано по смисъла на член 35 § 3 (а) от Конвенцията. Съдът посочва, от друга страна, че то не среща никакво друго основание за недопустимост. Следователно е редно да бъде обявено за допустимо.

31. Съдът припомня, че член 13 гарантира наличието във вътрешното право на средство за защита, позволяващо позоваване на провъзгласените от Конвенцията права и свободи. Въз основа на него Съдът може да изиска наличието на вътрешноправно средство, което да дава възможност на компетентната национална инстанция да разгледа съдържанието на оплакването, основано на Конвенцията, и нещо повече, да предложи подходящо обезщетение. Все пак Съдът не налага определена форма на средство за защита, тъй като Високодоговарящите се държави имат свобода на преценка как да изпълнят наложените им от Съда задължения (*Смит и Грейди срещу Обединеното кралство (Smith et Grady c. Royaume-Uni)*, № 33985/96 и № 33986/96, § 135, ЕСПЧ 1999-VI, и *Горанова-Караенева*, горещитирано, § 57). По отношение на тайното следене под „ефективно правно средство“ по смисъла на член 13 следва да се разбира възможно най-ефективното средство, като се има предвид ограничеността на обхвата му, характерна за всяка система на следене (*Клас и други*, горещитирано, § 69). Нещо повече, подобно средство се изисква само за оплаквания, които могат да бъдат разглеждани като приемливи (вж., наред с други, *Илия Стефанов срещу България (Iliya Stefanov c. Bulgarie)*, № 65755/01, § 56, 22 май 2008).

32. Съдът вече е констатирал, че до 2007 г. в България не е съществувало вътрешноправно средство, което да позволи на лица, станали обект или подозиращи, че са обект на тайно следене, да защитят правата си (*Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горещитирано, § 102, и *Горанова-Карагенева*, горещитирано, § 60).

33. По настоящето дело единствената възможност, напомнена от Правителството, е лицето да се обърне към Националното бюро за контрол на специалните разузнавателни средства, създадено с измененията и допълненията на закона от края на 2008 г. (параграф 19 по-горе). Все пак Съдът отбелязва, че въпросното Бюро – самото то заменено няколко месеца по-късно от парламентарна подкомисия – е създадено едва през юни 2009 г. (параграфи 10 – 11 по-горе), т.е. близо пет години след подаването на жалбата, и следователно след периода, за който жалбоподателят твърди, че правата му са били нарушени. Правителството не доказва, че след въпросната промяна в това отношение е съществувало ефективно правно средство за защита. Нещо повече, Съдът отбелязва, че законодателството не предвижда задължение за уведомяване, нито пък за разследване по искане на съответното лице. Правителството не представя никакъв пример за индивидуално уведомяване или за съдебно решение, доказващи аргументите му. Съдът отбелязва, че то не е изтъкнало други възможни средства за защита.

34. Като има предвид горното, Съдът може единствено да се върне към заключенията си по делото *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горещитирано, според които приложимият по времето на обстоятелствата закон не е предлагал ефективно правно средство срещу използването на специални средства за следене. Следователно е редно Съдът да отхвърли възражението за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита, повдигнато от Правителството, и да заключи, че е налице нарушение на член 13 от Конвенцията във връзка с член 8.

II. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

35. Съгласно член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

А. Вреди

36. Жалбоподателят претендира за сумата от 15 000 евро (EUR) за понесени неимуществени вреди.

37. Правителството оспорва претенцията, като счита, че констатацията за нарушение би била по принцип достатъчно обезщетение за заинтересованото лице.

38. В светлината на установената практика по сходни дела и като изхожда от заключенията си по настоящето дело, Съдът счита, че при конкретните обстоятелства констатацията за нарушение носи в себе си достатъчно и справедливо обезщетение за констатираните нарушения на членове 8 и 13 от Конвенцията (*Крюслен срещу Франция (Kruslin c. France)*, 24 април 1990, § 39, серия А № 176-А, *Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Екимджиев*, горещитирано, § 111, и *Горанова- Караенева*, горещитирано, § 81, както и другите цитирани там препратки).

Б. Разноски

39. Жалбоподателят претендира и за сумата от 650 евро за направените пред Съда разноски. Той претендира, в частност, за 80 евро за пощенски и телефонни разноски, 50 евро за транспортни разноски, 120 евро разноски за превод и 400 евро за платен хонорар на двама отделни адвокати. Той представя разписка за разноските за превод за 132 лева (приблизително 66 евро), разписка за 6,83 лева (приблизително 4 евро) за пощенски разноски и разписка от адвокат за 1 000 лева (приблизително 500 евро).

40. Правителството оспорва претенциите, като счита, че жалбоподателят не е представил необходимите оправдателни документи.

41. В съответствие с практиката на Съда всеки жалбоподател има право на възстановяване на разноските само дотолкова, доколкото е доказал, че те са понесени действително и са необходими и разумни по своя размер. В конкретния случай е редно да се посочи, че в производството пред Съда жалбоподателят не е представен от адвокат и че за част от претенциите си не е представил необходимите

документи. Обратното, Съдът счита за установено, че жалбоподателят е имал разходи за превод и пощенски разноски в размер на 70 евро. Като има предвид документите, с които разполага, и собствената си практика, Съдът счита за разумна сумата от 70 евро за всички разноски за производството пред него и я присъжда на жалбоподателя.

В. Лихва за забава

42. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, към който следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Приема* за разглеждане по същество възражението за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита;
2. *Обявява* жалбата за допустима;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на член 8 от Конвенцията;
4. *Постановява*, че е налице нарушение на член 13 във връзка с член 8 от Конвенцията;
5. *Постановява*, че констатацията за нарушение предоставя достатъчно и справедливо обезщетение за претърпените от жалбоподателя неимуществени вреди;
6. *Постановява*
 - а) че ответната държава следва да заплати на жалбоподателя в рамките на три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, 70 евро, които да бъдат обвърнати в български лева по курса, приложим към датата на плащането им, плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени на жалбоподателя, за разходи и съдебни разноски;
 - б) че от датата на изтичане на гореспоменатия срок до изплащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на ставката на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта.
7. *Отхвърля* останалата част от претенцията за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 16 октомври 2012 г. съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Лорънс Ърли
Секретар

Лех Гарлицки
Председател